

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2021 č.j. OAM-759/ZA-ZA11-LE05-2020

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 5. 2. 2021 č.j. OAM-759/ZA-ZA11-LE05-2020 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2021 č.j. OAM-759/ZA-ZA11-LE05-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 30. 10. 2020 tak, že žádost se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení, neboť nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

informace, jež žalovaný použil, nejsou aktuální. Správní orgán by měl při rozhodování o mezinárodní ochraně vycházet z aktuálních informací o zemi původu.

3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení vyslovil s žalobou nesouhlas. Uvedl, že napadené rozhodnutí je zákonné, byl řádně zjištěn skutkový stav, případ byl posuzován ve všech souvislostech, žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem, opatřil si též potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobní námitky jsou toliko v rovině obecného nesouhlasu, žalovaný své závěry v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, povinnost tvrzení tížila žalobce, který měl v azylovém řízení dostatečný prostor sdělit vše podstatné, zjištěné informace o zemi původu byly aktuální. Žalobní námitky považoval za irelevantní a účelové, navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 30. 10. 2020 žádost o mezinárodní ochranu, uvedl, že na území České republiky přicestoval dne 1. 8. 2020 na základě biometrického pasu, má zde manželku s pracovním vízem na dva roky, ve vlasti žil v X. v Čerkaské oblasti, v péči o svou osobu je soběstačný; o mezinárodní ochranu žádal, protože se ve vlasti X.
6. Při pohovoru dne 10. 11. 2020 uvedl, že je na něj činěn nátlak, neboť X.; také mu po jeho X., obrátit se na policii by nemělo smysl, X. je vysoce postavený člověk, svou záležitost chtěl řešit přes X., ale ve vlasti nemohl zůstat, to, co s ním dělali X., bylo protiprávní, proto X.. Sdělil, že X.; některá X. byla uznána za protiprávní, např. X. Dodal, že ve vlasti jiné problémy se státními ani bezpečnostními orgány neměl, stejně tak neměl žádné potíže při vycestování z vlasti ani s vydáním cestovního dokladu.
7. Součástí správního spisu je dále pět materiálů týkajících se politické a bezpečnostní situace na Ukrajině (č.l. 103 – 125), jejichž výčet je uveden v napadeném rozhodnutí (včetně zprávy OAMP, Ukrajina, Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020). Správní spis zahrnuje též podklady doložené žalobcem.
8. Dne 5. 2. 2021 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť Ukrajina je bezpečnou zemí původu a žalobce neprokázal, že by tomu v jeho případě bylo jinak. Odkázal na ust. § 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., na tomto základě a s přihlédnutím k výpovědi žalobce považoval Ukrajinu za bezpečnou zemi původu dle zákona o azylu. Upozornil na konkrétní rozpory ve výpovědích žalobce, které dle jeho názoru zakládají nevěrohodnost minimálně části jeho výpovědi. Uvedl, že žalobcem prezentované okolnosti nemají nic společného s důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, žalobce v souvislosti se svým X., z předložených dokumentů (X.) navíc nevyplývá, že by s žalobcem X. Pouhý nesouhlas s trestním stíháním rovněž není důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany, z ničeho ani nevyplývá, že by žalobci v současnosti hrozilo trestní stíhání či uvěznění, po X. neměl ve vlasti žádné potíže se státními orgány, X. mu měl vyhrožovat zcela ojediněle, údajné pokusy o X. jsou pak ničím nepodloženou

spekulací nikterak nevyplývající z lékařských zpráv, žalobce ostatně nebyl ve svých tvrzeních konkrétní. K trestnímu stíhání žalobce ve vlasti konstatoval, že není v jeho pravomoci zkoumat, zda žalobce spáchal ve vlasti trestný čin, v této souvislosti odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu a shromážděné zprávy o zemi původu, dle kterých lze na Ukrajině využít v dostatečné míře vnitrostátní ochrany, z žalobcových výpovědí navíc vyplývá, že takové ochrany využil. Podotkl, že pobyt manželky žalobce v České republice s důvody pro udělení mezinárodní ochrany nesouvisí. Uzavřel, že žalobce neprokázal, že by pro něj Ukrajina nebyla bezpečnou zemí, neunesl tak důkazní břemeno, jež tíží občany států označených za bezpečné země původu, hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu opakovaně aproboval i Nejvyšší správní soud. Žádost žalobce tak byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 2 a 3 zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
11. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
12. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu *se pro účely zákona o azylu považuje za bezpečnou zemi původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.*
13. Na základě ust. § 86 odst. 4 zákona o azylu vydal žalovaný vyhlášku č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v níž upravil seznam zemí, které ČR považuje za bezpečné země původu. Mezi těmito zeměmi je od 23. 3. 2019 i Ukrajina s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti.
14. K žalobním bodům, které jsou formulovány velmi stručně a na hranici projednatelnosti, soud uvádí, že ke dni jeho vydání by napadené rozhodnutí obstálo. Žalovaný ohledně statusu Ukrajiny jako bezpečné země původu řádně odkázal na příslušnou právní úpravu a opatřil si zprávu, která se adresně zabývala kritérii pro označení země původu za bezpečnou, tvrzení žalobce odpovídajícím způsobem vyhodnotil, zjistil skutečný stav věci a přezkoumatelně a dostatečně odůvodnil svůj závěr, dle kterého žalobce

neprokázal, že by pro žalobce Ukrajina nebyla bezpečnou zemí původu. Žalovaný považoval žalobcovu tvrzení do značné míry za nevěrohodná, k tomu dále konstatoval, že žalobce mohl využít vnitrostátní ochrany, což také učinil, a to úspěšně. Soud shledal, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí (5. 2. 2021) nebyly zprávy o zemi původu nijak zastaralé, zpráva Ukrajina – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze srpna 2020 i Informace OAMP ze dne 25. 4. 2020, které si žalovaný opatřil, obsahují dostatečně aktuální údaje, žalobce nijak neupřesnil, z čeho tvrzenou neaktuálnost dovozuje a jaké jiné zásadní skutečnosti měly dle jeho názoru do vydání napadeného rozhodnutí nastat, které by zapříčinily neaktuálnost těchto zpráv; žalobce ani nic takového žádným způsobem neprokázal. Žalobce přitom pocházel z bezpečné země původu, tudíž jej důkazní břemeno tížilo výrazněji než jiné žadatele o mezinárodní ochranu, kteří z takové země nepocházejí. Již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. Nejvyšší správní soud vyslovil: „*Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...)] [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“ K tomu dále viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č.j. 10 Azs 232/2020-32 a na to navazující judikatura. Z toho plyne, že dle stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí by podaná žaloba nemohla obstát.*

15. S ohledem na nutnost ex nunc posouzení však soud shledal žalobu důvodnou.
16. Z judikatury správních soudů jednoznačně plyne, že jedním z důvodů k prolomení zásady koncentrace řízení je aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. Podle něj členské státy EU musí zajistit, aby měl žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany k dispozici účinný opravný prostředek, jehož podstatou je alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně posouzení jak skutkové, tak právní stránky věci, které je úplné a ex nunc (tj. podle stavu ke dni rozhodnutí soudu). Podle čl. 52 odst. 1 procedurální směrnice se povinnost zajistit účinný opravný prostředek ve smyslu čl. 46 odst. 3 této směrnice vztahuje na žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané po 20. 7. 2015. S ohledem na včasné neprovedení čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice do vnitrostátního právního řádu má toto ustanovení přímý účinek, jedná-li se o žádost o mezinárodní ochranu podanou po rozhodném datu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30, nebo ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015-35). Právě krajský soud je v tomto případě soudem, který má povinnost zajistit úplné a ex nunc posouzení opravného prostředku podaného proti rozhodnutí žalovaného.
17. V rámci soudního řízení lze při aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany buď nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, anebo k jejich neuvedení měl ospravedlnitelný důvod (nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16).

18. V tomto případě není pochyb o tom, že současný válečný konflikt na Ukrajině představuje novou skutečnost, kterou žalobce nemohl uplatnit ve správním řízení. Přestože žalobce na tuto skutečnost nepoukázal ani později (a tedy ani v žalobě), soud k ní musel přihlédnout z vlastní iniciativy, bez ohledu na dispoziční zásadu, která se ve správním soudnictví obvykle uplatní. Byť z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice neplyne požadavek, aby soudy ve správním soudnictví z vlastní iniciativy aktivně dohledávaly případné nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud již připustil, že mohou nastat určité zcela specifické situace, za nichž soudy ve správním soudnictví budou muset přihlédnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem o mezinárodní ochranu. Za takovou specifickou situaci Nejvyšší správní soud označil například vypuknutí válečného konfliktu na území celé země původu žadatele o mezinárodní ochranu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, bod 22 in fine). Soud shledal, že současná situace na Ukrajině představuje právě takovou situaci, kterou musí při rozhodování v dané věci zohlednit.
19. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 -46: *„je třeba pod úhlem mezinárodněprávní zásady ‚non-refoulement‘ vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila.“* V projednávané věci je konkrétně třeba zohlednit, že v zemi původu žalobce došlo po vydání rozhodnutí k významné změně poměrů, kdy v zemi probíhá válečný konflikt, přičemž tato skutečnost je nesporná a obecně známá. Za aktuální situace na Ukrajině by mohl být návrat žalobce na Ukrajinu v rozporu se zásadou non-refoulement.
20. Aktuální situace na Ukrajině znemožňuje její označení za bezpečnou zemi původu, když na velké části území Ukrajiny po invazi Ruské federace vypukl dne 24. 2. 2022 mezinárodní ozbrojený konflikt. Jednou z podmínek pro označení státu za bezpečnou zemi původu je, že na jeho území nedochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [srov. § 2 odst. 1 písm. k) bod 1 zákona o azylu a přílohu I procedurální směrnice]. Tuto podmínku již Ukrajina s ohledem na aktuálně probíhající mezinárodní ozbrojený konflikt nesplňuje, Ukrajinu tak v současné době není možné považovat za bezpečnou zemi původu. Zároveň má soud za to, že konflikt na Ukrajině představuje skutečnost obecně známou, kterou není třeba dokazovat při jednání.
21. Za této situace napadené rozhodnutí neobstojí a musí být zrušeno, přičemž skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s.r.s.].
22. K tomu soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 36/2022-31, ze dne 24. 3. 2022, v němž uvedl: *„Při soudním přezkumu se přitom soud k námitce neaplikovatelnosti § 16 odst. 2 zákona o azylu zabývá kromě existence vyvratitelné domněnky, že pro daného žadatele země původu není bezpečná, také tím, zda daná země splňuje jednotlivá kritéria bezpečnosti, jak je vymezuje Příloha I procedurální směrnice a § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Zkoumá také, zda informace o zemi původu založené ve správním spisu dokládají, že tato země skutečně splňuje kritéria bezpečnosti. Dle všeobecně známých informací o změně bezpečnostní situace na Ukrajině je zřejmé, že v zemi dochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, a celé*

území Ukrajiny proto nadále nesplňuje jedno z kritérií bezpečnosti. Informace o zemi původu založené ve spise a pocházející z dubna a srpna 2020 z logiky věci (neboť napadené rozhodnutí i napadený rozsudek byly vydány před počátkem války, která zasáhla celé ukrajinské území) nemohou dokládat, že Ukrajina tato kritéria splňuje. Nemůže proto obstát teze, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu (k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021-31). Nic na tom nemění ani skutečnost, že její území se s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů nachází na seznamu bezpečných zemí původu stanovených ve vyhlášce č. 328/2015 Sb. Je na žalovaném, aby vyhlášku novelizoval. Ostatně čl. 37 odst. 2 procedurální směrnice ukládá členským státům zajistit pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné (a § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví, že žalovaný je povinen přezkoumat seznamy zemí stanovené vyhláškou nejméně jedenkrát v kalendářním roce). S ohledem na změnu bezpečnostní situace, která je všeobecně známou skutečností, a ke které soud přihlédl, přestože nastala až po vydání rozsudku krajského soudu, neboť stěžovatelčin nucený návrat do země původu by mohl být v rozporu se zásadou non-refoulement, bude nyní povinností žalovaného, aby se žádostí stěžovatelky meritorně zabýval. Není tedy nadále na místě, aby postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť Ukrajinu již nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Nejvyšší správní soud nepředjímá, jak žalovaný žádost meritorně posoudí, přestože existence důvodných obav z hrozby vážné újmy v podobě vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu odůvodňuje (při splnění dalších podmínek) udělení doplňkové ochrany podle § 14a ve spojení s § 14a odst. 2 zákona o azylu.“

23. V novém řízení tak žalovaný nebude mít možnost žádost žalobce zamítnout pro její zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, žalovaný bude povinen žádost žalobce řádně posoudit ve vztahu ke všem případným formám mezinárodní ochrany. Žalovaný v dalším řízení zejména posoudí, zda s ohledem na aktuální situaci v zemi původu může mít žalobce odůvodněný strach z pronásledování, případně zda mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, a to z důvodu vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v případě návratu do místa pobytu žalobce (tj. město X. v Čerkaské oblasti). Žalovaný se zaměří na postavení žalobce (zda je možné jej podřadit pod pojem „civilista“ – zde lze vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 13. 3. 2009, sp. zn. 5 Azs 28/2008). Shledá-li žalovaný, že žalobci ve městě X. hrozí pronásledování či vážná újma, posoudí, a to zejména v souladu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011-108, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74 a ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, možnost využití alternativy vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny.
24. S ohledem na výše uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobci náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. července 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně